

**Vidneudsagn ved Nürnbergtribunalet mod
førsteslags- og masseudryddelsesvåben i Øst og Vest
den 18.-20. februar 1983
(Uddrag)**

Af dr. Joachim Wernicke

Atomrustningskapløbet har passeret terrorbalancens fase. Supermagterne stræber efter evnen til et atomart førsteslag, efter evnen til at rette et afvæbnende, atomart overraskelsesangreb imod modparten.

Denne udvikling er spidset til inden for de seneste fem år. Den må hurtigst muligt bringes til ophør, senest i løbet af to-tre år. Når først en supermagt – og USA er i øjeblikket i spidsen – opnår evnen til atomart førsteslag, så er en atomkrig uundgåelig, for til forskel fra terrorbalancen er førsteslagsevnen en fundamentalt ustabil situation.

Som årsag til denne fejludvikling kan fastslås: *Atomvåbenmagterne bryder løbende med folkeretten.*

....
Rødderne hertil findes i tiden forud for 2. verdenskrig:

I 1937, under den spanske borgerkrig, bombarderede det tyske Luftwaffe byen Guernica – et angreb på sagesløse mænd, kvinder og børn. Dengang lød der et skrig af frygt verden over.

I 1939, den 1. september, da verdenskrigen brød ud, opfordrede USAs præsident Roosevelt de krigsførende magter til offentligt at erklære, at deres luftstridskræfter på ingen måde ville rette bombeangreb imod civilbefolkningen eller imod ubefæstede byer. Hitler svarede: »Det er en selvfølgelig pligt ikke at rette bombeangreb imod ikke-militære mål, og jeg for mit vedkommende har allerede givet instruks herom (. . .)«. Samtidig modtog det britiske luftvåben befalingen: »Angreb imod mål, som vil kunne true civilbefolkningens liv og ejendom, er forbudt.«

Det var i september 1939. Det gode forsæt holdt indtil den 10. maj 1940: på denne dag blev Winston Churchill – en fortaler for

bombekrigen – britisk premierminister. Den selvsamme dag bombarderede det tyske Luftwaffe ved en fejltagelse Freiburg – og den tyske propagandaminister, Goebbels, forfalskede denne fejl til en overlagt bombardering fra det engelske luftvåben.

Således begyndte bombekrigen mod civilbefolkningen fra engelsk og tysk side. Mod slutningen af 1942 var det tyske Luftwaffe endnu knap nok i stand til at rette luftangreb imod England; til gengæld voksede den engelske bombeblåde med mægtig hast. Også USA trådte ind i bombekrigen på engelsk side. Medens den engelske ledelse satsede på natangreb mod beboelsesområder, forsøgte USAs luftvåben sig i første omgang med angreb ved dagslys mod industrianlæg. Tabene var store, og resultaterne små, og til sidst svingede også USA ind på den engelske kurs: angreb mod beboelsesområder.

Den afgørende forskydning kom i de første to måneder af 1943: den 14.-25. januar mødtes USA og England i Casablanca. Et af resultaterne af dette møde var Casablancadirektivet: forstærket bombekrig imod tyske byer for at knække befolkningens moral – den såkaldte »moralske bombardering«. Hermed havde de to største demokratier udtrykkeligt undsagt folkeretten, som forbyder angreb mod civilbefolkningen. Der var tale om et entydigt brud med dette retsprincip.

Og den 18. februar 1943, i dag for nøjagtig 40 år siden, brølede Joseph Goebbels i Berlins sportspalads: »Ønsker I den totale krig? Ønsker I den om nødvendigt mere total og mere radikal, end vi endnu i dag overhovedet kan forestille os den?«

Således begravede de to store demokratier i samdrægtighed med det brune tyranni krigsfolkeretten i begyndelsen af året 1943.